

Strah od lubenica

(Ili, kako je i znanje u nevakat opasno...)

Helem i Irska je bankrotirala. Ko se ne sjeća da ga podsjetim: to je ona zemlja koja je bila primjer eksplozivnog razvoja i moguće idile koja nas čeka u EU. Sreća, pa ima (još uvijek) bogate i za pomoć spremne rodake iz eurozone. Jeste da su im motivi pomalo sebični, naime ne žele da ih blentavi rođak bruka po svijetu, a Boga mi i da ruši zgradu u kojoj (neki bogatiji rođaci već počinju govoriti nažalost) zajedno stanuju. Kada se ubrzo desi ono što se čini neizbježnim, a to je da se “skoro pa bankrot klubu” pridruže Španija i Portugal, lako se može desiti da, dok se naše hairlije dogovaraju o učlanjenju u EU, nje više i ne bude. Ali, to ne znači da trebamo prestati pokušavati da ovo malo parče zemlje uredimo na najmanje pogrešan način. Najbolje niti možemo, niti znamo, a nisam baš sigurna ni da hoćemo. A, meni se u posljednje vrijeme priviđaju sve neke lijepe stvari - pravna država, uređeno poslovno okruženje, zdravorazumsko vođenje javnih finansija, normalni ili bar trijezni predsjednici sindikata, nezavisno sudstvo i još sijaset drugih stvari, ali sve od te vrste i u obliku lubenica različitih boja i veličina. Što baš lubenice, pitate se? Pa, vjerovatno zbog slijedeće priče.

Jednom davno neki čovjek ode iz svoje zemlje i zaluta u kraj poznat kao *ZEMLJA BUDALA*.

Nakon nekog vremena ugleda mnoštvo ljudi kako užasnuti bježe iz polja sa kojega htjedoše požnjati pšenicu. “Čudovišta su u polju”, rekoše mu preplavljeni strahom. Čovjek pogleda i vidje da su to - lubenice.

On im se ponudi da pobije “monstrume”, te otkide lubenice od stabljike, odreza jednu krišku i poče je jesti. Vidjevši to, ljudi se još više uplašise njega nego lubenica i otjeraše ga vilama, vičući: “Taj će ubiti i nas, ako ga se ne oslobodimo na vrijeme”.

Nedugo nakon toga, neki je drugi čovjek, također, zalutao u *ZEMLJU BUDALA*, pa se ista stvar dogodila i njemu. Samo, umjesto da im ponudi pomoć protiv “monstruma”, on se složi s njima u tome kako su oni vjerovatno vrlo opasni, te se zajedno sa njima odšunja na prstima i tako zadobi njihovo povjerenje. Dugo vremena proveo je među njima sve dok ih, malo po malo, nije počeo učiti o osnovnim stvarima koje su im trebale omogućiti ne samo da se riješe straha od lubenica, nego da ih i sami uzgajaju.

Dajte, dakle, da mi obezbijedimo naše lubenice. Jeste da, izgleda, to mora ići sporo, ali baš zato treba što prije početi. Jer, ako ste primijetili – bez lubenica nema ni pšenice... **B**

Aida Delić,
glavna i odgovorna urednica